podle zákona č. 79/24 a č. 297/24 obnáší pouze 7410 Kč (6500 Kč a 540 Kč a 270 a 108 Kč).

O stížnosti podané do rozhodnutí tohoto uvážil Nejvyšší správní soud toto:

Stěžovatel uplatňuje v prvé řadě vadnost řízení, kterou spatřuje v tom, že naříkané rozhodnutí bez udání důvodů a bez zřetele k vývodům odvolání pokládá za prokázáno, že příjem stěžovatelův činil v létech 1923 až 1925 ročně po 8000 Kč, takže stěžovatel neví, o co opírá se zjištění obou stolic.

Pokud se týče příjmu za rok 1925, vytýká nad to, že příjem ten nemohl býti předmětem šetření úředního, poněvadž výměr stolice prvé jest ze dne 3. srpna 1925 a odvolání podáno dne 7. prosince 1925.

Vývodům stížnosti nutno dáti za pravdu.

V tomto případě právem vytýká stěžovatel, že naříkané rozhodnutí obmezuje se na zjištění, že „příjem stěžovatelův činil v roce 1923 až 1925 8000 Kč ročně", aniž uvádí, jaká šetření v této věci úřady konaly a o které důkazy opírají své zjištění o příjmu. Výsledky šetření úřadem konaného musí straně býti dány na vědomost, aby k nim mohla zaujati své stanovisko a aby nepřesností nebo neúplností jich nebyla stížena její obrana.

Zjištění příjmu válečného poškozence, jímž rozumí se podle §u 2, prováděcího nařízení ze dne 7. prosince 1922, č. 363 Sb. z. a n., příjem tvořící základ pro ukládání daně z příjmu, tedy příjem po odpočtu srážek připuštěných zákony o dani z příjmu, děje se různým způsobem podle toho, zda byla již daň z příjmu pro dotyčný rok vyměřena či nikoli. Podle toho zjistí úřady pro péči o válečné poškozence příjem válečného poškozence buď dotazem u berní správy nebo vlastním šetřením.

Z rozhodnutí naříkaného ani z rozhodnutí I. stolice nemohla strana vůbec seznati, jak si na to právem stěžuje, o jaké šetření je opřeno zjištění příjmů stěžovatelových, zda o sdělení berní správy a které, či snad o průvody jiné. Tím způsobil žalovaný úřad stížení obrany strany, která již v řízení tvrdila a tvrdí i ve stížnosti, že příjmy její činily jen 1800 resp. 1900 Kč.

Musilo proto býti rozhodnutí naříkané zrušeno pro vady řízení po rozumu §u 6 zákona o správním soudu, aniž bylo zapotřebí obírati se dalšími výtkami stížnosti.

Uvádí-li žalovaný úřad teprve ve spise odvodním, že zjištění příjmu opírá se o sdělení berní správy v Českém Brodě, nebylo lze k těmto údajům přihlížeti, poněvadž úkolem odvodního spisu není doplňování důvodů naříkaného rozhodnutí, takže vývody odvodního spisu nelze odčiniti vadnost sběhlou ve správním řízení.

(Nález Nejv. správ. soudu ze dne 9. května 1928, č. 12.023/28.)

Podmínky pro zastavení výplaty důchodu vdovského podle § 19, odst. 2. pož. zák.

Výměrem ze dne 22. února 1926, č. 32773/26, zastavil zemský úřad pro péči o válečné poškozence v Praze stěžovatelce ve smyslu §u 19, odst. 2, zák. č. 142/20, ve znění zák. č. 39/22, dnem 1. dubna 1926 až na další výplatu vdovského důchodu, ježto konaným šetřením bylo zjištěno, že stěžovatelka žije ve společné domácnosti s O. L. a že v důsledku toho odpočívá ve smyslu cit. ustanovení nárok na důchod vdovský.

Naříkaným rozhodnutím ze dne 13. srpna 1926, č. 24707-V/1 a-26, zamítlo ministerstvo sociální péče stížnost do posléz uvedeného výměru zemského úřadu a potvrdilo výměr tento z těchto důvodů:

Konaným šetřením bylo zjištěno, že stěžovatelka žije s O. L. ve společné domácnosti v poměru, kterýž se fakticky rovná manželství.

Odpočívá tedy dle 2. odst. §u 19. zákona ze dne 20. února 1920, č. 142 Sb. z. a n., ve znění zákona ze dne 25. ledna 1922, č. 39 Sb. z. a n.,

stěžovatelčin důchod vdovský a byl právem zemským úřadem zastaven."

O stížnosti uvážil Nejvyšší správní soud toto:

Nálezem ze dne 14. ledna 1927, č. 419/27, vyslovil Nejvyšší správní soud právní názor, že zákon č. 39/22 Sb. z. a n. v §u 19, odst. 2. žádá jen ž i t í v e s p o l e č n é d o m á c n o s t i s m u ž e m a že tento zákon, jakož i vládní nařízení č. 363/22 Sb. z. a n., které žádá, by poměr rovnal se fakticky manželství, má na zřeteli jen h o s p o d á ř s k o u stránku, totiž takový poměr muže a ženy, v kterém se muž stará o výživu své družky, takže nezáleží na tom, zda-li toto společné žití rovná se manželství i v ostatních vztazích.

Na tomto právním názoru trvá Nejvyšší správní soud i v tomto případě a odkazuje co do zevrubnějšího odůvodnění dle §u 44 jedn. řádu na citovaný nález.

Otázka, zda vdova sdílí společnou domácnost s nějakým mužem, jest otázkou skutkovou, jejíž zodpovědění tvoří součást skutkové podstaty rozhodnutí o tom, zda důchod vdovský odpočívá. Nejvyšší správní soud má dle §u 6, odst. 1, zákona o správním soudu zpravidla rozhodnutí své založiti na skutkové podstatě, kterou poslední instance správní vzala za zjištěnou a může proto skutkové zjištění žalovaného úřadu, že stěžovatelka žije s O. L. ve společné domácnosti v poměru, který se fakticky rovná manželství, vzíti za základ svého zjištění, ač-li zjištění to bylo získáno v řízení prostém podstatných vad po rozumu 2., odstavce §u 6, zákona o správním soudu.

V tomto směru namítá stížnost, že žalovaný úřad pro tuto svoji konklusi nemá dostatečné opory, ve spisech a že se spokojil s nedoloženým tvrzením s n a d obecního úřadu v Litrbaších, ač O. L. jest ve službách stěžovatelky jako čeledín a pouze u stěžovatelky bydlí.

Stěžovatelka má pravdu v tom, že žalovaný úřad svoji konklusi nepodepřel skutkovými okolnostmi čerpanými ze spisů, omeziv se na pouhý odkaz „konané šetření".

Žalovaný úřad nesdělil stěžovatelce obsah a výsledek šetření konaných v tomto směru, čímž ztížil jí účinnou obranu.

V tomto postupu úřadu sluší spatřovati podstatnou vadu řízení, pro kterou bylo naříkané rozhodnutí zrušiti podle §u 6 zákona o správním soudu.

(Nález Nejv. správ. soudu ze dne 5. května 1928, č. 8299/28. Srovnej nález Nejv. správ. soudu ze dne 14. ledna 1927, č. 419/27, uveř. v Soc. Revue č. 2. ročník 1927, str. 198.)

Poměry pracovní.

(Sděluje Dr. Jos. K o t e k.)

Vydá-li závodní správa rozkaz, že zaměstnanci, a tudíž i členové závodního výboru, nesmějí libovolně přecházeti bez svolení záv. správy z oddělení do oddělení, není tím zásadně členům záv. výboru bráněno ve výkonu jich funkce. To ovšem neznamená, že by vázanost člena záv. výboru na takové svolení správy závodu nemohla býti na závadu v určitých zvláštních případech nebo za zvláštních předpokladů řádnému výkonu funkce člena záv. výboru. Tuto závadu musil by ovšem záv. výbor ve své stížnosti blíže odůvodniti.

V ě c: Stížnost závodního výboru továrny „Matador" v Bratislavě-Petržalce na rozhodnutí rozhodčí komise podle zákona o závodních výborech v Bratislavě ze dne 9. září 1927 č. RK 8/27/3.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Dle správních spisů byl místopředseda závodního výboru J. K. během pracovní doby, kdy právě zametal dvůr závodu, požá-